

Sygn. akt VU 1071/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant p.o. stażysty Patrycja Kinder

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w Kaliszu

odwołania S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 9 października 2017 r. Nr (...)

w sprawie S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

Oddala odwołanie

Sygn. akt VU 1071/17

UZASADNIENIE

Pismem z 29 września 2017 r. S. J. złożył ponowny wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem okresu pracy przymusowej przypadającego od 15 maja 1943 r. do 28 września 1944 r. We wniosku wskazał wnioskodawca, że w decyzji odmownej z 28 października 2011 r. ZUS nie uznał mu okresu przed ukończeniem 12-go roku życia mimo, że dostarczył zeznania świadków na potwierdzenie pracy przymusowej od 15 maja 1943 r. do 10 lipca 1945 r. W dalszej części wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu wadliwie przyjęte pierwszeństwo bliżej nieokreślonej instrukcji od waloru złożonych przed pracownikami ZUS zeznań świadków. Innych twierdzeń wnioskodawca w piśmie nie przedstawiał. Do pisma nie zostały dołączone jakiegokolwiek dokumenty.

Decyzją z 9 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ponownego obliczenia wysokości świadczenia wskazując na brak podstaw do ponownego rozpoznania albowiem nie przedstawiono dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. J. wnosząc o zmianę decyzji i ponowne obliczenie wysokości emerytury z uwzględnieniem okresu 15 maja 1943 – 28 września 1944.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z 30 stycznia 1993 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. załatwiając wniosek S. J. o ponowne obliczenie emerytury z uwzględnieniem podawanego w pisemnych zeznaniach świadków: J. K. i S. K. okresu pracy przymusowej od 15 maja 1943 r. do 10 lipca 1945 r., zwiększył okres składkowy z 40 lat 7 miesięcy i 7 dni do 41 lat i 9 miesięcy nie wyjaśniając w treści decyzji jaki okres został uwzględniony a jaki został pominięty. Jedyne ze sporządzonej przed wydaniem decyzji notatki w sprawie przebiegu zatrudnienia podlegającego ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę oraz wniosków co do uznania zeznań świadków za okres od ukończenia przez wnioskodawcę 12-go roku życia wynika, że uwzględniony przy wymiarze świadczenia okres to 29.09.1944 – 10.07.1945 odpowiadający 9 miesiącom i 12 dniom. Decyzja z 30 stycznia 1993 r. uprawomocniła się wobec niezaskarżenia jej w ustawowym terminie.

Pismem z 5 września 2011 r. S. J. zwrócił się do ZUS o prawidłowe naliczenie okresu składkowego przypadającego od 15 maja 1943 r. do 7 lipca 1945 r. wnosząc o naliczenie okresu zgodnie z treścią pisemnych zeznań świadków a nie jak uczynił to ZUS zaliczając okres 29.09.1944 – 10.07.1945. Do pisma dołączone było zaświadczenie wydane przez Stowarzyszenie Polaków Poszkodowanych przez III Rzeszę oraz zawiadomienie Fundacji Polsko-Niemieckie Pojednanie. To pierwsze pismo wskazywało na pracę niewolniczą S. J. w okresie okupacji hitlerowskiej od maja 1943 r. do stycznia 1945 r. tj. przez okres 21 miesięcy. Drugie pismo przyznawało pomoc finansową z tytułu doznanых przesładowań nazistowskich – pracy niewolniczej przez okres 21 miesięcy. Załatwiając powyższy wniosek, organ rentowy decyzją z 28 października 2011 r. odmówił doliczenia do stażu pracy okresu 15.05.1943 – 28.09.1944. Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. J. powołując się w nim na treść pisemnych zeznań świadków: J. K. i S. K., postanowienia weryfikacyjnego Stowarzyszenia Polaków Poszkodowanych przez III Rzeszę, legitymację członkowską tegoż Stowarzyszenia, zaświadczenia tegoż Stowarzyszenia oraz rozstrzygnięcia Komisji Weryfikacyjnej Fundacji Polsko – Niemieckie Pojednanie. Sąd Okręgowy w Kaliszu rozpoznając powyższe odwołanie, po przeprowadzeniu dowodu z zeznań odwołującego wyrokiem z 22 lutego 2012 r. w sprawie VU 2424/11 odwołanie oddalił. Sąd Apelacyjny w Łodzi, do którego trafiła apelacja S. J. wyrokiem z 21 listopada 2012 r. w sprawie III AUa 513/12 apelację oddalił.

Do odwołania od decyzji z 9 października 2017 r. odwołujący S. J. dołączył zaświadczenie Zakładu Karnego w R. z 30 stycznia 1989 r. stwierdzające, że W. I. był osadzony w zakładzie od 21 kwietnia 1942 r. do 5 listopada 1943 r. skąd został przewieziony do O. oraz pismo Państwowego Muzeum w O. stwierdzające, że W. I. został przywieziony do obozu koncentracyjnego w O. 12 listopada 1943 r., figuruje pod datami 31.01.1944 r. i 9.02.1944 r. oraz że zginął w obozie bez wskazania daty śmierci.

/ bezsporne /

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zachodziła konieczność merytorycznego rozpoznania sprawy i wydania wyroku. Organ rentowy bowiem co do wniosku S. J. złożonego 29 września 2017 r., zawarł swoje stanowisko odmawiające uwzględnienia zawartych w tym piśmie roszczeń wydając decyzję odmawiającą ponownego rozpoznania sprawy.

Zgodnie bowiem z art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

W przypadku wydania decyzji opartej na przywołanym wyżej przepisie, sąd ubezpieczeń społecznych - związany generalną dyrektywą (art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) rozpatrywania odwołań od decyzji ZUS zobowiązany jest do merytorycznego zbadania przesłanek, którymi kierował się organ rentowy, nie uwzględniając żądania ubezpieczonego w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury. W konsekwencji w razie stwierdzenia, że nie przedstawiono nowych dowodów lub nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, odwołanie należy oddalić (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.) ze względu na stwierdzenie niespełnienia ustawowych podstaw wznowienia postępowania rentowego (zob. wyrok SN z dnia 18 lutego 2003 r., II UK 139/02,

OSNPUSiSP 2004, nr 7, poz. 128 oraz postanowienia SN: z dnia 22 czerwca 2004 r., II UK 404/03, OSNPUSiSP 2005, nr 4, poz. 58 i z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNPUSiSP 2006, nr 23-24, poz. 371), a nie odrzucić z powodu podniesienia zarzutu rei iudicatae (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie wnioskodawca w skierowanym do ZUS piśmie nie powołał się na nowe okoliczności i nie wskazał nowych dowodów. Tym samym nie miała miejsca przesłanka wymieniona w art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Również i w postępowaniu odwoławczym nie pojawiły się nowe elementy o jakich mowa w cytowanym wyżej art. 114 ustawy o emeryturach i rentach ... Nie jest bowiem taką przesłanką przywołana okoliczność osadzenia jednej z osób mieszkających w czasie okupacji w bliskim sąsiedztwie rodziny odwołującego, który z racji represji stosowanych przez okupanta został osadzony w więzieniu. Przesłanką jakimi kierowały się w dotychczasowym postępowaniu organy rozpatrujące sprawę zaliczenia spornego okresu był wiek odwołującego.

Odwołanie zatem podlegało oddaleniu.